

Sygn. akt *XVII AmE 369/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	St. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 17 października 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. D.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o umorzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 28 kwietnia 2017 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od G. D. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 369/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 kwietnia 2017 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE), na podstawie art. 67a § 1 pkt 2 i art. 2 § 2 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r., poz. 201 z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 z późn. zm.) oraz art. 30 i art. 56 ust. 7a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 z późn. zm.) (dalej p.e.) po rozpatrzeniu wniosku z 20 grudnia 2016 r., Przedsiębiorcy P. D. (dalej powód, Przedsiębiorca) o umorzenie kary pieniężnej nałożonej na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością decyzją Prezesa URE z 21 lutego 2014 r., Nr (...) w wysokości 2 000,00 zł, **postanowił** nie uwzględnić żądania Przedsiębiorcy.

Od powyższej Decyzji powód złożył odwołanie, zaskarżając Decyzję w całości. Wniósł przy tym o jej uchylenie w całości, ewentualnie o zmianę Decyzji w całości lub części. W uzasadnieniu wskazał, że obecnie nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej. Sytuacja finansowa nie pozwala na uiszczenie tak dużej kwoty, ponieważ jest zatrudniony na umowę zlecenia, na podstawie której osiąga wynagrodzenie w wysokości 500,00 zł brutto.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 21 lutego 2014 Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 7 i art. 56 ust.2 pkt 1 w zw. z art. 56 ust. 3 i 6 p.e. wymierzył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (dalej Spółka) karę pieniężną w wysokości 2 000,00 zł za naruszenie warunków wynikających z koncesji (okoliczność niesporna).

Wobec niezapłacenia ww. kary pieniężnej przez Spółkę, Prezes URE wystawił, 21 listopada 2014 r., Tytuł Wykonawczy nr (...) i skierował go do wykonania do Naczelnika Urzędu Skarbowego W.. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. przy piśmie z 8 kwietnia 2015 r., znak(...)dokonał zwrotu tytułu wykonawczego i jednocześnie poinformował Prezesa URE, iż zgodnie z ustaleniami poborcy skarbowego spółka nie prowadzi działalności i nie posiada żadnego majątku, a pod adresem wskazanym w tytule wykonawczym znajduje się wirtualne biuro (okoliczność niesporna).

G. D. pełnił funkcję Prezesa Zarządu (...) sp. z o.o. od 8 lutego 2013 r. do 30 października 2015 r. Jako członek zarządu wiedząc o istniejącej zaległości wynikającej z niezapłacenia kary pieniężnej, nie podjął działań zmierzających do zapłaty tej zaległości, ani nie wskazał mienia Spółki, z którego egzekucja umożliwiłi zaspokojenie zaległości. (okoliczność niesporna).

W związku z powyższym, Prezes URE 8 października 2015 r. wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie odpowiedzialności G. D. za zaległą karę pieniężną.

Decyzją z 8 kwietnia 2016 r., Prezes URE stwierdził, że G. D., na podstawie art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej, odpowiada całym swym majątkiem solidarnie wraz ze Spółką, za zobowiązania Spółki (okoliczność niesporna).

G. D. nie uiścił wyżej wymienionej kary pieniężnej, złożył natomiast w 20 grudnia 2016 r wniosek (data wpływu do URE 27 grudnia 2016 r. - ponownie przekazany do URE przez Urząd Skarbowy K., 24 lutego 2017 r.) o umorzenie kary pieniężnej w wysokości 2 000,00 zł wraz z odsetkami (okoliczność niesporna).

W toku postępowania, powód wyjaśnił, że nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej, jest pracownikiem fizycznym zatrudnionym w firmie (...) na 1/4 etatu oraz załączył formularz PIT – 11 za 2016 rok (pismo z 21.03.2017 r. wraz z załącznikami k.10-12 akt adm.).

Prezes URE pismem z 11 kwietnia 2017 r. poinformował Przedsiębiorcę o zgromadzeniu materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz możliwości zapoznania się i wypowiedzenia co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień. Przedsiębiorca z tego uprawnienia nie skorzystał (k. 14 akt adm.).

28 kwietnia 2017r. Prezes URE wydał Decyzję, którą nie uwzględnił wniosków powoda o umorzenie kary pieniężnej w wysokości 2 000,00 zł (Decyzja, k. 16-17 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego i sądowego, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa a podnoszone przez powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować zmianą czy uchyleniem tej Decyzji.

Stosownie do przepisu art. 56 ust. 7a p.e. w sprawach dotyczących kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, z wyłączeniem art. 68 § 1-3.

Zgodnie z przepisem art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu, nie wykazał, że właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym czasie zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2016 r. poz. 1574, 1579, 1948 i 2260) albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu, o którym mowa w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne, albo niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy; bądź nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Okolicznością bezsporną było, iż powód jako prezes zarządu spółki (...) odpowiada za jej zobowiązania, w tym za zapłatę kary pieniężnej nałożonej na Spółkę prawomocną decyzją Prezesa URE. Sam powód tej okoliczności nie kwestionował, podnosił jedynie, że jego obecna sytuacja finansowa nie pozwala na zapłacenie nałożonej na Spółkę kary.

Stosownie do treści art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym organ podatkowy, na wniosek podatnika, może umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Interes podatnika lub publiczny nie mają definicji ustawowej. Zasadniczy wpływ na sprecyzowanie omawianych pojęć ma więc orzecznictwo sądowe. Dla przykładu w wyroku z dnia 2 lipca 2019 r. w sprawie o sygn. II FSK 2238/17 Naczelny Sąd Administracyjny zajął stanowisko, iż „Użyte w art. 67a § 1 o.p. przy określeniu przesłanek umorzenia zaległości podatkowej zwroty normatywne - "ważny interes podatnika" oraz "interes publiczny" - nie mają stałego zakresu treści, lecz jest to zespół ogólnie zarysowanych celów, które należy wziąć pod uwagę w procesie stosowania prawa i zawsze odnosić go do indywidualnej sytuacji podatnika występującego z wnioskiem o umorzenie zaległości podatkowych. Są swoistymi klauzulami generalnymi, odsyłającymi do ocen pozaprawnych. Przesłanka interesu publicznego rozumiana jest jako dyrektywa postępowania, nakazująca mieć na uwadze respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie do organów władzy, korekta jego błędnych decyzji. Ważny interes podatnika to sytuacja, gdy z powodu nadzwyczajnych, losowych przypadków, podatnik nie jest w stanie uregulować zaległości podatkowych. Będzie to utrata możliwości zarobkowania, utrata losowa majątku, ale także sytuacja ekonomiczna podatnika.” (LEX nr 2706198).

Jednocześnie jak zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w innym wyroku z dnia 8 października 2002 r. o sygn. I SA/Wr 1458/01 „Organ podatkowy obowiązany jest nie tylko do ustalania, czy zachodzą przesłanki wymienione w art. 67 § 1 (ważny interes podatnika lub interes publiczny), lecz także obowiązany jest do wyważenia interesu społecznego z indywidualnym interesem strony, gdyż zobowiązuje go do tego art. 2 Konstytucji RP w każdym przypadku, w którym w sprawie ma zastosowanie norma prawna uzależniająca załatwienie sprawy od tzw. uznania administracyjnego” (POP 2004, z. 3, poz. 59).

Sąd badając zatem i ważąc przedmiotowe interesy doszedł do wniosku, że analiza materiału dowodowego nie pozwala na stwierdzenie, że w przedmiotowej sprawie występuje ważny interes powoda lub interes publiczny uzasadniający umorzenie kary pieniężnej.

Przede wszystkim należy podnieść, że kara, której dotyczy wniosek powoda została nałożona na Spółkę, której prezesem był powód, decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na skutek naruszenia przez nią warunków przyznanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Od decyzji o nałożeniu kary pieniężnej Spółka nie odwoływała się, dlatego powód powinien być świadomy, iż Spółka lub on jako Prezes, będzie musiał zapłacić ww. karę pieniężną, a co za tym idzie utworzyć „rezerwę” finansową na

poczet zapłaty przedmiotowej zaległości podatkowej. Rację ma bowiem Prezes URE twierdząc, że „Od osoby, która podejmuje działalność gospodarczą powinno się oczekiwać przewidywania konsekwencji swoich działań i tego, że w toku jej prowadzenia mogą wystąpić trudności, które powinny być uwzględniane w biznesplanie podejmowanej działalności gospodarczej. Wnioskodawca powinien zważyć na wysokość dochodów, obciążenia oraz zabezpieczyć środki na ten cel.”

Analiza informacji przekazanych przez powoda pozwala stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie nie występuje ważny interes podatnika (powoda) uzasadniający udzielenie ulgi w postaci umorzenia kary pieniężnej wraz z należnymi odsetkami. O zaistnieniu tego rodzaju przesłanki można mówić np. w razie znacznego obniżenia zdolności płatniczych dłużnika, spowodowanych zdarzeniem losowym (powódź, pożar, kradzież lub inne zdarzenie uznane za wyjątkowe).

Słusznie bowiem zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z 26 stycznia 2011 r. w sprawie o sygn. I SA/Wr 1412/10: „Trudna sytuacja materialna podatnika sama w sobie nie może być uznana za przesłankę umożliwiającą zastosowanie ulgi, a tym bardziej nie można jej utożsamiać z ważnym interesem podatnika. W przeciwnym razie prowadziłoby to do absurdu. Zawsze ulga w zapłacie zobowiązania podatkowego jest w interesie (faktycznym) podatnika. W rezultacie każdy podatnik znajdujący się w trudnej sytuacji majątkowej spełniałby przesłankę przyznania ulgi. Dlatego ważne jest wykazanie nadzwyczajności tej sytuacji, w której podatnik znalazł się niezależnie od swojego postępowania.” (LEX nr 952582).

W rozpoznawanej sprawie nadzwyczajności tej sytuacji powód jednak nie wykazał. Ze złożonych w toku postępowania pism i dokumentów, nie wiadomo, jaka jest całościowa sytuacja osobista, majątkowa i finansowa powoda, czy jedynym źródłem dochodu jest umowa zlecenia, czy też jest jednym z nich. Powód nie wskazał również, aby jego sytuacja pogorszyła się na skutek okoliczności nagłych i wyjątkowych.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd stwierdził, że w niniejszej sprawie nie zachodzi ważny interes powoda, który uzasadniałby przyznanie ulgi w postaci umorzenia kary pieniężnej. Podobnie w interesie publicznym nie leży umorzenie lub rozłożenie na raty kary pieniężnej, którą opłacały również inne podmioty w związku z naruszeniem obowiązku wynikającego z koncesji.

Zatem wobec braku przesłanek do umorzenia nałożonej kary, Sąd Okręgowy w Warszawie - oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.).

SSO Anna Maria Kowalik